

Arrest

nr. 61 548 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: 1. X
 2. X
 en hun minderjarige kinderen
 X
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn op 24 maart 2011 in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X, X, X en X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekers ter kennis gebracht op 24 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. YAHYAOU, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 18 maart 2009 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 20 maart 2009 werd hun aanvraag overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 12 mei 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 7 juli 2009 werd de beslissing van 12 mei 2009 ingetrokken waardoor het beroep tegen deze beslissing bij de Raad werd verworpen.

Op 28 juli 2009 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Opnieuw dienden verzoekers een beroep in bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Op 27 januari 2010 werd het beroep van verzoekers verworpen door de Raad.

Op 3 maart 2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 7 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de tweede asielaanvraag.

Op 12 mei 2010 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 9 juni 2010 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 11 juni 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de derde asielaanvraag.

Op 10 augustus 2010 dienden verzoekers een vierde asielaanvraag in.

Op 20 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van de vierde asielaanvraag.

Op 9 september 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 mei 2010 welke was ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk verklaard.

Op 24 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 mei 2010 welke was ingediend in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20/05/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A, S. geboren te Fushe Kosove op (...)1983

A, A. (781113 519-30) geboren op (...)1978

nationaliteit: Kosovo

+ kinderen:

A, Z. (991023 482-07) geboren op 23.10.1999

A, E. (010521:449-73) geboren op 21.05.2001

A, L. (030422:436-91) geboren op 22.04.2003

A, B. (050121:411-70) geboren op 21.01.2005

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze

diensten ontvankelijk werd verklaard op 09/09/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkenen te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In het verzoekschrift wordt voor A. S. medische redenen aangehaald en legt ze ter staving medische attesten voor. De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 15/12/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, er haar inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkenen niet uit te wijzen. De ambtenaar-geneesheer stelt bovendien dat betrokkene kan reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen strikte medische contra-indicatie om te reizen. De ambtenaar-geneesheer besluit dat het aangehaalde medische probleem, hoewel dit beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen vermelden we dat het "Kosova Rehabilitation Center for Torture victims (KRCT) [1]" verschillende diensten [2] verleend aan voormalige politieke gevangenen en gijzelaars van de Kosovo-oorlog, zowel voor de directe en indirecte slachtoffers van de periodes van pre-conflict, conflict en postconflictsituaties alsook directe of indirecte slachtoffers van foltering en trauma. Deze diensten omvatten psychologische rehabilitatie, fysieke en sociale hulp. Deze zorgen zijn gratis [3] en worden ter beschikking gesteld door psychologen, medische, sociale en juridische deskundigen met een interdisciplinaire benadering. Na de toelating wordt elke cliënt geïnterviewd door een maatschappelijk werker of arts. Na dit interview beoordeelt een specialist (psycholoog of psychiater) de lichamelijke, sociale en mentale klachten. De voorgeschreven behandeling is dan dagelijks beschikbaar en medicamenteuze therapie en sociale begeleiding zijn beschikbaar indien nodig[4]. De KRCT is gevestigd in Prishtina en heeft centra's in Skenderaj, Podujeva, Gjilan, Suhareka, Rahovec, Peja en Deqani[5]. De aanvrager kan altijd beroep doen op deze centra's om een gratis behandeling te verkrijgen. Bovendien merken we op dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheidszorginstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld "Retourner au Kosovo, informations sur le pays"(dd. 01/12/2009) [6].

Tenslotte moet worden opgemerkt dat wet nr.2003/15 [7] betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien één lid afhankelijk is aan sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees.

In het medisch advies van de arts staat evenwel niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier zou zij zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor echtgenoot kan worden verondersteld dat hij ook een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf (dd. 20/05/2010) door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was en gezien de genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop van zijn asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 15 december 1980).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. “

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“Doordat verwerende partij geen enkele inzage in het dossier aan verzoekers heeft verleend noch hen gehoord;

Eerste onderdeel

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd “dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig dwz met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen “ (R.v.St., Van Trappen, nr. 84.551. 6 januari 2000) of “ dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt” (R.v.St., Pardonge, nr. 50.005, 28 oktober 1994)

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

“dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht” (R.v.St., BVBA Schmit, nr. 74.634, 25 juni 1999)

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

“dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken “ (R.v.St., NV Wim Van Brabant, nr. 126.220. 9 december 2003) of nog “dat ... de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld” (R.v.St., NV Wings e.a., nr. 113.031. 28 november 2002)

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing. (OPDEBEECK, I., “De hoorplicht”, in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed). o.c.. 266, nr. 355)

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meet verstaat onder essentiële gegevens:

“dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde” (R.v.St., Schotte, nr. 124.404, 20 oktober 2003) of “que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s’il n’a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l’autorité compétente va fonder son appréciation” (R.v.St., Vanneste, nr. 125.113, 6 november 2003)

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: “De tenlasteneming moet worden meegedeeld om toe te laten daarover uitleg te geven en zich na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen” (OPDEBEECK, I., “De hoorplicht”, in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.). o.c.. 267, nr. 355)

Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan een hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). (n.b. in deze werden verzoekers niet eens gehoord!)

Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan een hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor een hoorzitting.

Tweede onderdeel.

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

« dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen » (LAMBRECHTS. W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in OPDEBEECK. I. (ed.), *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur*, Deurne, Kluwer, 1993, 30, nr. 3)

"dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen" (LEFRANC, P., 'Het zorgvuldigheids- en belangenafwegingsbeginsel', in HUBEAU. B. en POPELIER. P. (ed), *Behoorlijk ruimtelijk ordenen*, Brugge, Die Keure, 2002, 48, nr. 27)

De Raad van State stelt

" De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken" (R.v.St.. nr. 23.795. 13 december 1983, geciteerd in VAN MENSEL, A., *Het beginsel van behoorlijk bestuur*, Gent, Mys & Breesch, 1997, 100-101, nr. 249)

" De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn ...De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden" (LAMBRECHTS. W., o.c., 34, nr. 8)

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

"om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken – in geval van een volledig dossier - kunnen oordelen over het dossier" (LEFRANC. P., o.c.. 48. nr. 27)

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoekers geen enkele inzage gekregen in het dossier van de administratie, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, noch werden zij gehoord;

Derde onderdeel

Terwijl ook het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien.

Dat volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie het volstaat dat particulieren aanmerkelijk kunnen geraakt worden in hun belangen door een op til zijnde administratieve beslissing opdat de beginselen van de hoorplicht- en in functie daarvan — het recht op inzage op hen van toepassing zijn (HvJ C-135/99 P, *Ismeri Europa t. Rekenkamer*, punt 28)

Het eerbiedigen van de rechten van de verdediging in iedere procedure tegen iemand die tot een bezwarend besluit kan leiden, is te beschouwen als een grondbeginsel van gemeenschapsrecht, dat zelfs bij ontbreken van iedere regeling inzake de betrokken procedure in acht moet worden genomen (Ger. EG T-50/96 *Primex Produkte Import-Export e.a., t. Commissie*, punt 59)

Volgens vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dient eenieder jegens wie een besluit kan genomen worden dat zijn belangen aanmerkelijke beïnvloedt, in staat te zijn naar behoren zijn standpunt kenbaar te maken over de omstandigheden waarop het bestreden besluit wordt gegrond. (HvJ C-32/95 P; *Commissie t. Liretal e.a.*, punt 21). Aan het recht om in een administratieve procedure te worden gehoord wordt enkel voldaan wanneer de betrokkene de gelegenheid krijgt om nog tijdens de procedure voor de Commissie zelf zijn standpunt kenbaar te maken en zich op doelmatige wijze te uiten over de juistheid en relevantie van de gestelde feiten en omstandigheden en eventueel over de documenten die door deze gemeenschapsinstelling in aanmerking zijn genomen (HvJ 85/76, *Hoffmaan –La Roche t. Commissie*, punt 14; HvJ C-269/90, *Technische Universität München*, punt 25)

Dit beginsel verlangt dat de betrokkene, voordat beschikking wordt vastgesteld, een nauwkeurige en volledige opgave ontvangt van de punten van bezwaar die de Commissie voornemens is tegen hem in te brengen en waarop de betrokkene vervolgens kan reageren. (HvJ C-48/90 en C-66/90, *Nederland en PTT t. Commissie*, punt 45)

Beslissing van de verwerende partij

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben gehad noch zij gehoord werden;

Nochtans wordt in de bestreden beslissing verwezen naar diverse stukken waaromtrent verzoekers nooit hun standpunt kunnen hebben meedelen;

Evenmin werden zij hieromtrent gehoord;

Verzoekers moeten toch minimum de mogelijkheid hebben de standpunten van verwerende partij te kunnen weerleggen;

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

“Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art. 134”

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

“het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen”

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

Verzoekers betogen dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd vervuld, dat zij hadden moeten worden gehoord alvorens dat de bestreden beslissing werd genomen en dat zij inzage dienden te verkrijgen in hun dossier.

De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vragen verzoekers dat hen een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van hun verblijfssituatie om medische redenen. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet) en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Het komt de vreemdeling die een aanvraag indient op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoekers tonen ook niet aan welke elementen aanleiding zouden kunnen geven hebben tot een andere beoordeling van hun aanvraag, zodat de ganse zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Te dezen kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. De rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen, heeft geen uitstaans met administratieve beslissingen genomen in toepassing van de vreemdelingenwet, waarbij geoordeeld wordt over de vraag om een bepaald voordeel, met name een verblijfsrecht, toe te kennen en is bijgevolg niet relevant *in casu*.

In zoverre verzoekers kritiek hebben op het feit dat ze geen inzage hebben gekregen in hun dossier, blijkt dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ze een vraag tot inzage van hun dossier aan de verwerende partij hebben gericht, noch dat hen de inzage in hun dossier werd geweigerd. Met hun betoog tonen verzoekers geenszins aan dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU